

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 6. Den 15. December 1876. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

**Den fex og fyrrethvende Halvaars-Konference
i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,**
afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
den 6te Oktober 1876 og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Tredie Dag.

Lørdag Morgen Kl. 10.

Koret sang:

«Glorious things of thee are spoken,
Zion, city of our God.»

Bøn af Ældste Orson Hyde.

Koret sang:

«I saw a mighty angel fly,
To earth he bent his way.»

Ældste Orson Pratt udtalte sin Taknemmelighed for det Privilegium at staa for saa stor en Forsamling af Sidste-Dages Hellige, for de Velsignelser, de havde glædet sig ved i Fortiden, og for de store og uburderlige Velsignelser, som ventede dem i Fremtiden. Han dvælede ved Troens Bestaendighed og Værd, der udgjorde et Udgangspunkt eller Grundvold. Han omtalte Nogle, som havde opnaaet en fuldkommen Kundskab. Josef

Smith havde som en Yngling paa sjortten Aar Kundskab om Tilværelsen af Gud Fader, Sønnen Jesus Kristus og hellige Engle, thi han ikke alene saa dem med sine Øjne, men hørte deres Stemme. Andre havde et lignende Vidnesbyrd, og deres Navne bleve offentliggjorte i hver Udgave af Mormons Bog; og saa mægtigt et Vidnesbyrd havde Gud givet om denne Bog, at han vilde holde denne Generation ansvarlig for dens Annamelse eller Forkastelse. Taleren gjorde en staaende Sammenligning mellem det Vidnesbyrd givet for Sandheden af Mormons Bog, og det som eksisterede for at bevise Sandheden af de jødiske Optegnelser.

Han omtalte en Befaling, som Gud gav om Bygningen af et Tempel i Kirtland, Ohio, for omtrent fyrrethve Aar

siden. Do dette Tempel var fuldført, gav Jesus Kristus sig ved en vis Lejlighed tilkjende for to Individuer, til hvem han sagde, at Herren havde modtaget hint Tempel, og han gav ligeledes mange store og herlige Forjættelser. Taleren omtalte mange andre Aabenbaringer, som fandtes i Lærdømmens og Pagtens Bog. En saadan Religion, som aabenbarede Faderen og hans Søn Jesus Kristus til Menneskenes Børn, var saa letfattelig, og herlig, at den var en almindelig Annammelse værd, thi Skrifterne erklære, at det er det evige Liv at kjende Gud og hans Søn Jesus Kristus.

Ældste C. W. Penrose var et kraftigt Vidnesbyrd til Sandheden af de Principer, som vare blevene forkyndte i Løbet af Konferencen, samt de Kjendsgjerninger, der vare blevene fremstillede den Morgen. Han kunde ikke sige, at han havde set Gud og hans Søn Jesus Kristus, ej heller havde han talet med Engle, men han havde erholdt Vidnesbyrd af den Hellig-Aand, der gjennemtrængte hans hele Væsen med en fuld og fast Overbevisning om, at Gud levede og ligesaa hans Søn, Jesus Kristus, der blev korsfæstet paa Golgatha.

Han gjorde ikke Fordring paa nogen Forrang eller Overlegenhed over sine Medmennesker, fordi han havde erholdt dette Vidnesbyrd, thi Alle havde det samme Privilegium, naar de vilde tage samme Retning, ombende sig fra deres Synder, vende sig til Gud og adlyde hans Befalinger, thi det Ord var udgaaet fra Gud, at hvo, som vilde gjøre hans Vilje, skulde vide og kjende, at Lærdømmen var af Gud. Omtalte mange af Aandens Gaver, der havde tilkjendegivet sig iblandt dem, som havde annammet Guds Tjeneres Vidnesbyrd og dist Lydighed til Evangeliets Ordinanccer. Han opmuntrede de Hellige til at vedblive i

Evangeliets Aand, saa at Gud kunde velsigne dem med forøget Enighed i alle Ting, henhørende til det Nærværende og det Tilkommende. Dagen var ikke fjern, da de Ugubeliges Magt vilde være brudt og Guds Rige suldelig oprettet paa Jorden. Han bad Gud at velsigne hans Vidnesbyrd og deres Vidnesbyrd, som allerede havde talt under Konferencen.

Præsident Brigham Young gjorde nogle saa Bemærkninger om Nødvendigheden af, at Folket, som kom til Konferencen, var saa stille og roligt som muligt, saa at Talerens Ord tydeligt kunde høres iblandt de forsamlede Tusinder; og da han særlig ønskede at tale til de Sidste-Dages Hellige om Eftermiddagen og forelægge dem nogle Ting henhørende til deres Religion, og hans Lunger, endstjændt de havde været gode og stærke i mange Aar, lig alle andre Dele af den menneskelige Mechanisme, vilde opslides og forbruges ved vedvarende Brug, udtalte han det derfor som sit alvorlige Begjær, at Forsamlingen vilde iagttage den størst mulige Laushed og Opmærksomhed, medens Sakramentet administreredes og under hans Bestræbelse for at tale til dem.

Konferencen udsattes til Kl. 2 om Eftermiddagen.

2 Eftermiddag.

Koret sang:

„Author of faith, eternal word,
Whose spirit breathes the active
flame.“

Bøn af Ældste B. Young jun.

Koret sang:

„How sweet communion is on earth,
With those who've realized the
birth.“

Præsident B. Young talte til Konferencen om Menneskets Tilværelse paa Jorden, vor Religions praktiske Pligter, Tiende, de Fattiges Indsamling, Templer

og de dertil hørende Ordninger, den Forenede Orden, etc.

Ældste Geo. N. Cannon læste en Del af det 6te Kapitel i 2den Samuels Bog angaaende Herrens Arks Forslyttelse i Kong Davids Dage og bemærkede, at Gud havde storligen velsignet de Sidste-Dages Helliges Folk, og at Herrens Ark var ved at forlade os i denne Del af Territoriet. Gud velsignede storligen Folket i fornufts Dage, der byggede et Tempel til den Allerhøjeste, og han sølte taknemlig for, at det Ord var udgaaet, at flere Templer skulde bygges, thi der

var mange Ordninger og Velsignelser, som kun kunde udføres og erholdes i et Tempel. Han omtalte ligeledes Velsignelserne forbundne med det hellige Præstedømme.

Præsident B. Young gjorde nogle faa Bemærkninger over det af Ældste Geo. N. Cannon omtalte Emne.

Konferencen blev derefter sluttet indtil den 6te April 1877, Kl. 10, i Tempel i St. George.

Koret sang Hymnen:

«Comfort ye my people».

Talsfølelse af Patriarken John Smith.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Logan, Cache Valley, Søndagen den 15de August 1876.

Jeg antager, at det er temmelig vel bekendt for mine Brødre og Søstre, at mine Arbejder som offentlig Taler ere noget begrænsede i Forhold til, hvad de plejede at være.

Den første Gang, da de Tolv drog ud paa Mission som de tolv Apostle, blev jeg bekendt med Faderen til Broder William Hyde, som nys talte til Eder. Den afbøde Broder Hyde var dengang en Dreng. Han indsamledes med de Hellige tilligemed sin Faders Familie, han rejste senere til Missouri og vendte tilbage til Illinois, hvor han giftede sig. Og i denne Eftermiddag have vi hørt en af hans Søner tale til os. I Sommer er det fyrretyve Aar siden, jeg først kom til at kende denne unge Mand's Fader. Tre Aar isørvejen havde jeg været beskæftiget med at prædike Evangeliet, og Guds Aand hvilede undertiden paa mig i en saadan Grad, at det forekom mig, som om Venene vilde fortæres i mig, dersom jeg ikke aadnede min Mund

og prædike til Folket, selgelig prædike jeg højt og længe.

I tre og fyrretyve Aar har jeg mere eller mindre været beskæftiget med at prædike til dette Folk. Mine Taleorganer ere nu snart udtømte, men min almindelige Helbred er god, næsten bedre end medens jeg var en ung Mand. Jeg har aldrig følt bedre, end jeg gjør for nærværende. Jeg har Lunger nok til at tjene mig til at prædike hundrede Aar endnu, forudsat at mine Taleorganer være tilsvarende gode.

Jeg er kommen her for at hvile mig, for at undgaa at tale meget. Siden jeg er kommen her, er jeg stadig bleven besøgt af de gennemrejsende Indianere og har maattet tale en god Del med dem, foruden at jeg har maattet konversere med Brødrene.

Jeg føler undertiden saaledes, at jeg neppe kan afholde mig fra at sige de Sidste-Dages Hellige, hvorledes de skulle leve, men mine Taleorganer tillade mig

ikke at sige saameget, som jeg ønsker. Guds celestiale Rige er vel værdt at søge efter; og der er Tid, naar jeg fuldelig ser Vigtigheden af, at Folket lever sin Religion, at jeg søler til at raabe højt og ikke spare, dersom jeg havde Styrke dertil. Naar jeg overtænker Guds Riges Storhed og det Privilegium, der tilbydes os at blive Guds, vor Faders Arvinger og Medarvinger med Jesus Kristus, vor ældre Broder, og da betragter de Sidste-Dages Helliges Tilstand, undrer jeg mig ikke længere over det Spørgsmaal, som rettedes til Frelseren af hans Disciple: „Hvo kan da blive frelst?“ Der er meget faa af Fader Adams og Moder Evas Børn, som ville være beredte til at gaa ind til det celestiale Rige. De, som berede sig herne ved Lydighed til Evangeliet, og igjennem deres Trofasthed modtage Præstedømmets Nøgler og hellige sig i Sandheden, ere dem, som berede sig til at blive Guds Børn. Dersom vi blive Guds Sønner, blive vi Medarvinger med Jesus Kristus til alle de Arbejde, som Faderen har beredt for de Trofaste. Men der er kun faa af hele Mennefteslægten, der nogensinde ville opnaa denne højeste Grad af Herlighed. Vi have et Værk at udføre ligesaa vigtigt i sin Sfære som Frelserens Værk i dets Sfære. Vore Fædre kunne ikke fuldkommengjøres uden os; vi kunne ikke fuldkommengjøres uden dem. De have udført deres Gjerning og sove nu. Vi ere kaldede til at udføre vor, hvilken vil blive det største Værk, Menneftet nogensinde har udført paa Jorden. Millioner af vore Medfæbringer, som have levet paa Jorden og ere døde uden Kundskab om Evangeliet, maa der udføres Ordinanncer for, paa det de kunne arve evigt Liv (det vil sige Alle, som vilde have annammet Evangeliet). Og vi ere kaldede til at paabegynde dette Værk.

De Sidste-Dages Hellige, som henvende deres Opmærksomhed paa at tjene sig rige, blive snart kolde i deres Følelser for Guds Hus' Ordinanncer. De forsomme deres Bønner, blive ubillige til at betale Ofringer; Tiendeloven bliver for stor en Byrde for dem; og sluttelig forsage de deres Gud, og Himlens Fersorg synes at være afstaaen fra dem — Alt som en Følge af deres Begjærlighed efter denne Verdens Ting, hvilke visse- ligen ville forgaa og i deres Brug ville svinde bort og gaa fra os. Vi saavel som den øvrige Menneftighed i Verden vide, at vor Tid er kort og vore Dage kun et Spænd. Og dog begjære vi ussel Binding, denne Verdens Guds. Det gjør Intet til Sagen, hvormeget af denne Verdens Guds en Mand end besidder, hans faa Dage henrinde snart, og han sover med sine Fædre. Hans Rigdom er Intet mere for ham, den var kun tilshneladende Velstand. Vi kunne ikke forvente at erholde sande Rigdomme, førend vi erholde Evighedens Rigdomme, der ere evige. Disse Rigdomme ville ikke blive os tildelte, førend vi have opfyldt vort Maal her, efter at have gjort Alt, hvad Herren fordrer af os med Hensyn til at fuldkommengjøre os selv, og assistere ham i Frelsnings- og Saliggjorelsens-Værket for hele Mennefteslægten. Ikke førend Jesus vil fremstille alle Ting for Faderen, sigende: Jeg har fuldendt det Værk, Du gav mig at udføre; her ere Frugterne af mine Arbejder. Da og ikke for kunne vi besidde virkelige Rigdomme, sande Rigdomme, evige Rigdomme.

Hvor taabeligt er det for en Mand at tillade sig selv at tro, at han kan gjøre sig selv lykkelig ved denne Verdens Glæder. Der er ingen varig Glæde her undtagen i Gud. Naar Menneftene forlade Guds Rige, fylbes deres Liv af Bitterhed, deres Tankter ere fulde af Frygt, og de ere

forrigjulte Dag efter Dag. De kunne maasse fortælle Dig, at de ere lykkelige. Men naar Du prøver dem og udfinder deres Hjertes inderste Afkroge, da er det en Kop af Galde; de ere ikke lykkelige. Hvor er Lykke, sand Lykke? Intetsjeds uden i Gud. Ved at besidde Anden af vor hellige Religion ere vi lykkelige om Morgenens, lykkelige om Middagen, lykkelige om Aftenen, thi Enighedens og Kjærlighedens Aand boer i os, og vi glæde os i Anden, fordi den er af Gud, og vi glæde os i Gud, thi han er Givoren af enhver god Ting. Enhver Sidste-Dages Hellig, som har erfaret Guds Kjærlighed i sit Hjerte, efter at have erholdt Forladelse for sine Synder, formeldst Daab og Haandspaalæggelse, føler, at han er fyldt af Glæde og Lykke og Tilfredshed. Han kan være i Smerte, i Bidsfarelse, i Fattigdom eller i Fængsel, om Nødvendigheden byder det, men dog er han glad.

Der er blevet sagt meget med Hensyn til, at vi skulle blive et forenet Folk, ved at leve tilsammen i, hvad der kaldes den Forenede Orden. En Mand rejser sig her, en anden der, sigende: Herren onsker ikke min Formue, det er Broder Brigham, eller det er Bistoppen," og føler sig ikke oplagt til at indtræde i denne Organisation. Jeg anerkjender, at dette tilbuds er sandt; Herren byder sig ikke om hans Formue. Hvem gjorde Jorden og dens Rigdomme? Hvem tilhører Jorden? Jorden er Herrens og dens Fylde. Tro I, at Herren bryder sig noget om en Mand's Gaard? Aldeles ikke, thi hele Jorden er hans. Den gaar paa hans Befaling, og den Mand, som gjør Forbring paa Besiddelsen af nogen Del deraf, ved ikke hvorhen. Men hvad onsker Herren af dette Folk? Det er skrevet i Bibelen og siges at være Herrens Ord: „Søn, giv mig dit Hjerte.“ Uden dette

ere I Intet værd; med det har han Eders Guld og Sølv, Eders Huse og Land, Eders Husfruer og Børn, Eders Alt.

Jeg har i mange Aar fra Talerstolen her og andre Steder belært om Nødvendigheden af, at vi blive eet. Jeg kan sige til de Sidste-Dages Hellige, I have aldrig hørt Broder Brigham forbre Eders Ejendom. Alt, hvad jeg onsker, er at se dette Folk hengive deres Midler og Interesse til Opbyggelsen af Guds Rige, Bygningen af Templer og i dem administrere for de Levende og Døde og være Redskaber i Herrens Haand til at bringe dem frem af deres Grave, som ere hensovede uden at have haft det Privilegium at annamme Evangeliet, paadet at de kunne blive kronede til den Almægtiges Sønner og Døtre. Vi onsker ikke Eders Ejendom, vi onsker Eder selv. Naar vi Alle blive til Eet i Tro og Eet i Aand, ville vi blive Eet i vore Gjerninger og have Guds Rige paa Hjerte. Og da ville Brødrene gjøre det Spørgsmaal, hvad kan jeg gjøre for mine Medskabninger? Kan jeg være Redskab til at frelse en Sjæl? Kan jeg gjøre Noget for mine Venner, som ere hensovede uden Kundskab om Sandheden, eller kan jeg gjøre Noget for dem, som bo i fremmede Lande? Ja, jeg kan. Dette skulde være vore Hjerters Følelser, og dette fordres af os.

Mange af os have anvendt en betydelig Del af vor Tid til at prædike Evangeliet hjemme og ude og ligeledes paa anden Maade medhjælpe til at opbygge Guds Rige paa Jorden, og vi ere endnu beskæftigede hermed. Vi have ofret til de Fattiges Udløsning fra fremmede Lande for at bringe dem hertil, hvor de have det Privilegium yderligere at blive belærte om Frelsningsplanen, og hvor de mere væsentlig kunne være behjælpelige i Oprettelsen af Zion paa Jorden. Mange

af de Fattige, der ere blevne bragte her-til, undertiden fra den dybeste Fattigdom, blive ikke saa snart Gjere af en Smule Midler, førend de vende Nyggen til Evangeliet. Dette er smerteligt for de Sidste-Dages Hellige, som ydede dem Bistand. Det er bedrøveligt for Gud, som forløste dem. Men dog er det vor Blygt at sende Evangeliet til alle Nationer, og at vedblive at ofre Midler til de Fattiges Udsamling. Herren vil frelse nogle saa, alle som ville modtage Frelse i Overensstemmelse med den Plan, som Herren har anvist. Han har lagt Planen, ikke vi. Den er ikke Menneſte-Dpfindelse. Det var Guderne, som sadde i Raad tilsammen — de lagde denne Plan og tilbyde den nu til os. Ville vi modtage den?

Der er kun to Kirker paa Jorben, kun to Partier. Gud leder den ene, Djævelen den anden. Saasnart en Mand hører Evangeliet prædiktes og føler sig overbevist om dets Sandhed, bliver han fristet af Djævelen, der, saasnart Lejlighed gives, indgyder Tvivl i hans Sind. Der- som han vedbliver at nære denne tvivlende Indsydelse, varer det ikke længe, førend det, som han før troede var sandt, taber sig i Gisminger og bliver til blot Gjetteværk. En Anden kan annamme Evange- liet og rejse omkring og prædike det med Trofasthed følende i sit Hjerte til at ud- raabe: „Tre være Gud i det Højeste!“ og ene bejælet af den Bevæggrund at gjøre Godt sine Medskabninger. Lidt efter Lidt bliver han maaste overladt til sig selv; han begynder da maaste at ad- spørge sig selv og siger: „Mon jeg virke- lig var ret?“ Denne enkelte Tvivl er maaste Begyndelsen til hans Frasald fra Kirken. I Josefs Dage vare Folk til- bøjelige til at miste Troen og fortabe sig i Apostasi, ligesaa meget som de nu gjøre i Forhold til vort Antal, og jeg har undertiden tænkt endogsaa mere. Tillad

Djævelen at indgyde Eder den Tanke, at jeg ikke leder Eder ret, og tillad denne Tanke at forblive i Eders Hjerter, og jeg vil love Eder, at den vil lede Eder til Apostasi. Dersom I tillade Eder selv at betvivle Noget, som Gud har aabenbaret, vil det ikke vare ret længe, førend I begynde at forsømme Eders Bønner, vægre Eder ved at betale Tiende og sinde Fejl ved Kirkens Autoriteter. I ville stedse gjentage, hvad alle Apostater sige: Tienden bliver ikke brugt ret, etc. Der er en Følelse hos mig, som sommetider tilhvister mig at spørge: Betalte De nogenſinde nogen Tiende til mig, som jeg beholdt? Hvis saa er, lad os da blive underrettede derom. Gud har saa rige- ligt velsignet med Ting, hørende til denne Verden, at jeg, dersom det kan udvise, at jeg drog Fordel af nogen Mand's Tiende, er istand til at gjengive det hundrede Fold. Dette er maaste lidt Letſindighed hos mig, men jeg nærer undertiden til saadanne Tanker. Medens Broder Josef levede, bestilte han mig til at vurdere Gods i Nauwoo-Templet. Ved en vis Lejlighed blev en Sadel bragt ind; den blev vurderet til to Dollars, og da jeg trængte til en Sadel, brugte jeg den. Ligeledes sendte Broder Josef mig engang et halvt Svin, der vejede tre og halvfemsfindstyre Bund. Og medens jeg prædikede i Boston, modtog jeg to og en halv Dollars i Tiende, hvilke jeg lige- ledes brugte og rapporterede til Josef. Ellers har jeg ikke brugt en Skilling af Tienden i Josefs Dage, og efter ham tilhørte Retten til at raade over Tienden mig, og jeg har brugt, hvad jeg ansaa for nødvendigt, men jeg ved ikke af nogen- sinde at have brugt en Dollar af Tiende- pengene til egne Formaal. Deuagtet vil jeg efter disse Beretninger sige, at jeg kun raader meget lidt over Tienden. Hverken Bisopperne eller mine Sribere

spørge mig nogeninde derom, men gøre dermed, som de behage. Jeg bryder mig ikke om, hvad der bliver gjort dermed, saalænge den kun bliver rigtig og passende anvendt. De ere fuldstændig velkomne til at bruge min Tiende i Forening med Eders; Herren vil holde dem ansvarlige for dens Brug. Dersom mine Brødre, som jeg bestæftiger med at vogte og opdrætte mit Kvæg, gøre, som jeg onsker, betale de min Kvægtiende. Ingen Mand i denne Kirke betaler sin fulde Tiende. Jeg betaler ikke min fulde Tiende, men jeg betaler saameget som Nogen, og jeg spørger alvrig om, hvad den bliver brugt til.

Naar vi forsømme nogle af disse Pligter, siger Fjenden: „Jeg har vunden saamegen Grund.“ Dersom Djævelen kan formaa en Velske til at drikke lidt, er han ikke tilfreds med denne Triumf, men siger til ham: „Din Hustru og dine Børn vide det, bed ikke iasten.“ Velsken siger da til sin Familie: „Jeg føler træt iasten, vi vil ikke holde Bøn.“ Fjenden siger da: „Jeg har vundet et andet Stridt.“ I hengive Eder endnu yderligere og finder andre Undskyldninger. Eders Hoved er ikke vel; Eders Hjerte er ikke vel; Eders Sambittighed er ikke vel, og I gaa tilfængs uden at bede. Lidt efter Lidt begynde I at betvivle noget af, hvad Herren har aabenbaret til os, og det varer ikke længe, førend en Saadan bortleedes fangen af Djævelen.

I, Israels Velske, indse I ikke Rødbenheden af at gøre Fremstridt? Se I ikke, at vi have gaaet saa langt, som vi kunne, uden at adlyde den Aabenbaring, Herren gav i Independence, Jackson County, nemlig, at „de Helliges Ejendom skulde lægges for Bistoppernes Fødder, etc., og medmindre dette blev gjort, skulde en Forhandelse komme over dem.“ De vægrede sig ved at gøre det,

og Følgen var, at de bleve uddrevne fra deres Hjem. Medmindre vi adlyde disse første Aabenbaringer, vil Folket formindskes i Tro, og de ville tabe Troen paa det hellige Evangelium. Opsatte de Velske dette? Ja, en stor Mængde af dem gøre det, og ligeledes en stor Mængde af Søstrene. Dersom det ikke var for de Trofastes Bønner og Tro, vilde denne Kirke være bleven overgivet i vore Fjenders Hænder. Det er Præstedømmets Tro, som holder fast ved Herrens Befalinger, der opholder Folket, hvor det er. Sæt, at I vare saaledes, at I sagde: „Vi ville gøre, hvad der forlanges af os,“ saa vilde det være tilstrækkeligt for mig at sige: Det er Eders Pligt at fuldende hint Hus (Tabernaklet) uden Tøven, og det vilde blive gjort, idet hver Mand gjorde sin Del med Vilighed og Glæde. Men istedetfor at dette er Tilfældet, kunne vi henveude os til Broder John for hans Kjøretøj, og han vil sige: „Det er haardt af Eder at forlange mit Kjøretøj. Jeg har kun det ene Spand Heste, og jeg kan ikke indse, at jeg kan lade Eder have det.“ Broder John beholder sit Kjøretøj, men kunde han have havt Tro nok til at efterfølge Opfordringen, vilde Herren have velsignet ham med to Kjøretøjer. Men fordi han beholder det, bliver det hans Alt, og vil sandsynligvis forblive det. Atter siger Præstedømmet: „Vi ønske dit Hus.“ „Tag det.“ „Din Have.“ „Tag den.“ En siger: „Føler Du saaledes, Broder Brigham?“ Nøjagtig saaledes, jeg ønsker ikke at nære andre Følelser. Jeg har Intet, uden at det jo, dersom Herren forlanger det, skal gaa uden Betænkning. Han kan ikke tage mere end, hvad der allerede er hans. Jeg siger, tag det, og vil trygt stole paa ham for mere. Det er den eneste sikre Grund at vandre paa. Det er det eneste Middel, hvorved vi kunne

sikke os det evige Liv. Jesus siger: „Den Port er snever og den Vej er trang, som fører til det evige Liv,“ men hvilket efter den nye Oversættelse lyder, som fører til „de evige Liv“, og Faa er der, som finde den. Men den Port er vid og den Vej er bred, som fører til Fordærbelse, og Mange er der, som vandre derpaa.

Herren kunde lide at se os tage den Retning, som fører til den snevre Port, at vi kunne blive kronede til Guds Sønner og Døtre, thi de ere de eneste i Himlene, som formere sig og forøges og forme, danne og forløse Verden. De Øvrige erholde et ringere Rige, hvor dette Privilegium er dem nægtet. Dette har Herren gjort os bekendt med igjennem hans Tjener Josef; det er trykket og skrevet saa tydeligt, at vi kunne læse og forstaa det for os selv. Vi have Valget imellem at blive Guds Sønner og Døtre og Jesu Kristi Medarvinger eller at erholde en ringere Herlighed; eller om vi synde imod den Hellig-Aand, hvilket ikke kan blive tilgivet hverken i denne eller den tilkommende Verden, og hvorfor Straffen er

at lide den anden Død. Hvad er det, som vi kalde Død, i Sammenligning med den anden Døds Pinser? Dersom Menneskene kunde se det, ligesom Josef og Sidney saa det, saa vilde de bede, at Synet maatte blive tilslukket; thi de kunde ikke taale Skuel deraf. Sjæller kunde de taale at se Faderen og Sønnen i deres Herlighed, thi det vilde fortære dem.

Herren giver os Lidt efter Lidt, og er stedse villig til at give os Mere og Mere, ja en Fylde, naar vore Hjerter ere beredte til at modtage Himlens Sandheder. Dette er, hvad Herren ønsker, hvad han vilde fryde sig ved at gjøre for sine Børn.

Dette er kun nogle faa Reflektioner, naar vi overveje vor kristne Religion, thi den omfatter enhver Gjærning i et Menneskes Liv. Vi skulde aldrig foretage os at gjøre Noget, uden vi kunne sige: „Fader, bifald dette og kron det med Held.“ Dersom de Sidste-Dages Hellige leve saaledes, er Sejren vor. Der er Mange, som ønske at leve saaledes, og jeg siger, Gud velsigne alle saadanne. Amen.

Et mildt Svar kan overvinde Brede; men et fortrædeligt Ord gjør, at Brede opfliger.

Alle en Mand's Beje ere rene for hans Dine; men Herren er den, som vejer Mander.

Herren haver gjort Alting for sin Skyld, og end en Ugubelig til en ond Dag. Aplyd Raad og tag imod Lugt, at Du kan blive vis paa dit Sidste.

Menneskets Hovmod skal nedtrykke ham, men den Ydmyge skal holde fast ved Tre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Bagstavelig Opfyldelse af Profetier.

(Fortsat.)

Forsfatteren gaar nu over til at fremstille, at han kun har berørt nogle saa af de af Historiens Begivenheder, der bleve forudsagte om Babylon, blot tilstrækkeligt til at udvise Forskjellen mellem en duntel Forudsigelse og en Profeti, hvis Enkelt- heder bleve opfyldte paa det Nojagtigste. Om den store Stad, Tyrus, skriver han som følger:

„Dersom Læseren vil gjennemlæse det gamle Testaments Profeter, vil han finde Tyri Fald forudsagt, Belejringsmaaden, Erobrerens Navn, Tidrummet førend den skulde gjenerholde sin tidligere Pragt og dens andet Fald. Men disse Ting ville vi ikke dvæle ved, vi vilde vende vor Opmærksomhed til de Enkeltheder, som høre til den nyere Tid, der ere skete saa at sige igaar.

1. Naar en Stad, der bestaar ved Handel, bliver fuldkastet, og den ved sine mange Rigdomskilder hurtig hæver sig endog over fordums Storhed, saa vil et be- regnende Sind antage, at dersom den atter blev ødelagt, vilde Trafikkens Vinde paany blæse Rigdom og Magt ind i dens Havne. Tyrus Skibe flød paa alle Have og dens anden Opkomst syntes at ske som ved Trylleri. Herren sagde, at den skulde blive ødelagt og ikke mere gjenopbygges. To Tusind Aar ere forløbne, men Tyrus Vælde og Rigdomme ere ikke mere.

2. Herren befalede Ezekiel at sige: „Seg vil bortseje dens Støv af den og gjøre den som en høj Klippe.“ (Ezek. 26, 4.) Under Tyrus Belejring af Alexan- der den Store — den var bleven gjenopbygget paa en D en halv Mil fra Kysten og var omgiven af en 150 Fod høj Mur — blev der bygget en Dæmning fra Fast- landet ud til Den, og Ruinerne af det gamle Tyrus afgave prægtige Materialier hertil. Murbrokkerne og Voldene og alle Bygningslevningerne bleve samlede og ophobe, og den mægtige Erobrer, hvem det siden mislykkedes at gjenoprejse Baby- lon af dets Ruiner, kastede alle dem, der fandtes af Tyrus, i Havet og bortstræbe eller bortstræbe dens Støv.

3. Det erklæredes af Profeten for mere end 23 Aarhundreder siden, at „Den skal vorde til at udbrede Fiskergarn paa midt i Havet.“ (Ezek. 26, 5.) Skulde dens Ødelæggelse blive saa fuldkommen som Babylons, der skulde bære sine Net dertil for at tørre dem. „Hele Landsbyen Tyrus,“ siger Volney i hans „Ruins of empires“, „indeholder kun en halvtreds eller tredsindstyve fattige Familier, som leve elendigt af deres smaa Jordlodders Produkter og ubetydeligt Fiskeri“; og Bruce beskriver Tyrus som „en Klippe, hvorpaa Fiskerne tørre deres Net“.

4. Damaskus — „Den skal vorde en nedfalden Stenhob“. (Ezaj. 17, 1.) Da- maskus er ikke bleven udsløttet, saa at Ingen boer der; den er en nøgen Klippe;

den er ikke bleven til Vandsvær; den er ikke befolket af Ulve og Ræve. Det er ikke den Maade, hvorpaa Damaskus omtales i Bogernes Bog. Men den er bleven plyndret og lagt øde atter og atter. Den blev hærget af Alexander, af Romerne, men i Særdeleshed af Saracenerne i Aaret 713, hvilke „frygteligen ødelagde den“; og af Tamerlan i 1396, der „omkom alle dens Indbyggere med Sværdet uden Naade“ Den har været „en nedfalden Stenhob“; og eksisterer endnu, „det udbortes Udseende af de fleste af dens Bygninger er elendigt, nogle af dem endog i overordentlig høj Grad, medens mange af dem ere meget elegante indvendig.

5. Ægypten. Hele den tidligere Ægyptens Historie, der var saa udtrykkelig forudsagt af Profeterne, ville vi forbigaa, og med det Samme vende os til de Enkeltheder, der se for nærværende, de Ting, der ere vedblevne at opfyldes i de senere Aar saavel som i fordums Dage. Ezekiels Ord: Og jeg vil vende Ægypti Fængsel og føre dem tilbage i Patros Land; og de skulle være et nedrigt (ringe) Rige. Det skal være nedrigt fremfor alle andre Riger; og ikke ophøjes ydermere over Hedningerne; og jeg vil formindste dem, at de skulle ikke regiere over Hedningerne. Og jeg vil gjøre Strømmene tørre og sælge Landet i de Ondes Haand og ødelægge Landet og dets Fylde ved Fremmedes Haand, jeg Herren, jeg haver talet det. Saa sagde den Herre, Herre, jeg vil fordærve deres Afguder og lade ophøre de Afguder af Koph; og der skal ikke ydermere være en Fyrste af Ægypti Land.“ (29de og 30te Kap.)

Vi ville først bemærke, at det var meget usandsynligt for menneskelige Anskuelser, at Ægypten altid skulde være det ringeste af Kongeriger. Af alle Nationer syntes det meget usandsynligt, at Ægypten skulde blive undertrykket meget længe, fordi dets store Frugtbarhed og deraf følgende talrige Befolkning syntes at love hurtig Gjenoprejning efter Nederlag og Undertvingelse. Skal hint Land, der saa længe, saa almindeligt og saa berettiget blev kaldet Verdens Kornkammer, ikke altid have en talrig Befolkning? Og om talrig, skulde da Styrke mangle til at gjenvinde dets Frihed? Det var mere usandsynligt om Ægypten end om nogen anden Plet paa Jorden, at Fremmede altid skulde beherske og plyndre det, formedelt dets Beliggenhed. Men Herren sagde, at dets Ophjælse var forbi, og at det ikke ydermere skulde gjenoprejses. Babylonierne, Perserne, Macedonierne, Romerne, Saracenerne, Mamelufferne og sluttelig Tyrkerne have efter hinanden forlænget dets Undertrykkelse og Trældom ligened til nærværende Tid. Det har ofte gjort Forsøg paa at befri sig, men det er aldrig lykkedes. Det har været under og altid under, ringe og altid ringe. Det har været nedrigt fremfor alle andre Riger; undertrykt, uvibende, forræderist, grusomt og lavt af Karakter. Vi kjende intet Sted paa Jorden af Betydning, som ikke har regjeret sig selv eller været fri nogen Tid i de sidste fire og tyvehundrede Aar, undtagen netop den Del, som efter sin Beliggenhed, Frugtbarhed og indre Hjælpesilber syntes snarest til at forblive uafhængigt. Vi kjende ingen anden Nation af nogen Betydning, der har været undertrykket i halv saa lang Tid som den, der synes mest istand til Selvforsvar.

„For det Andet, dersom vi havde levet der paa samme Tid, som Ezeiel levede, og ønskede at fremstille en stor politisk eller historisk Usandsynlighed, kunde vi da have tænkt os en større end at formode, at Ægyptens Afguder og Afgudsbilleder skulde ophøre? Hvorledes! Skulle vi antage dette om hint Folk, der var saa mærkværdigt ihærdigt og hengivent til at tilbede enhver Ting undtagen Gud? Slanger, Enhjørninger, Rvæg,

Reptilier, ligemeget hvilket, de knælede for det altsammen. Det var en underlig Forudsigelse at tale om, at Afguds billeder og Afguder skulde ophøre i et Land, hvor Sletthed skulde vedblive at herske, fordi vi uvilkaarligen i vort Sind parre Uvidenhed og Gudsbilleder, Urenhed og Afguder og Sandfælgighed tilfammen. Dyretilbedelse er for længe siden ophørt. Deres Afgudsbilleder ere for længe siden blevne ødelagte. De Kristne — af Navn kun — som leve der, og Tyrkerne, som herske der, foragte i lige høj Grad at knæle for Træ eller Sten, levende Dyr eller malede Billeder.

For det Tredie, det var slaaende sandsynligt efter al tidligere Historie og historisk Analogi, at Egypten vilde engang have en indfødt Hersker, selv om denne Hersker kun skulde være i Besiddelse af en laant eller omtvistet Myndighed. Kunde ikke en af dets egne Sønner sidde som Fyrste paa dets Throne, om det end var en statslydig Provinds. Der har aldrig været en Fyrste der, som har været en Indfødt. Deres Herskere ere stedse blevne sendte til dem. Fremmede have sendt deres Slaver til at være Regenter over Egypten. Det har ikke været dets egne Sønner, som i Selvophøjelsens Stoltthed have udtømt dets Statte. Det har altid været ved Fremmedes Hænder, det er blevet plyndret og lagt øde. (Fortsattes.)

Missionærenes Ankomst.

De ved sidste Konferencé i Salt Lake City til Skandinavien bestillede Missionærer ankom hertil den 2den December, nemlig: Jens C. Nielsen, Moroni, Bendt Jensen, Bear River City, og J. C. Christiansen, Ephraim. Disse Brødre forlode Salt Lake City den 7de November og have saaledes tilbagelagt Rejsen i 25 Dage. De have haft en god Rejse og søle vel. Vi byde disse Brødre Velkommen og haabe, at deres Arbejde vil tjene til Guds Gjernings Fremskyndelse i disse Lande.

Beskiikelse.

Elbste Jens C. Nielsen bestilles til at arbejde i Aarhus Konferencé under Præsident Chr. Jensens Ledelse.

Elbste Bendt Jensen at arbejde i Kjøbenhavns Konferencé under Præsident C. F. Neves Ledelse.

Elbste J. C. Christiansen at arbejde i Aalborg Konferencé under Præsident A. H. Browns Ledelse.

D. N. Liljenqvist,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

N o t i c e.

De forskjellige Konferencepræsidenter anmodes herved om at iudsende deres forhaandenværende Bøgepenge og andre Midler den 20de i hver Maaned, begyndende den 20de December.

Redakt.

Gamle Amerika.

(Af G. M. D. i „Juvenile Instructor“.)

(Sluttet.)

Sagaer, historiske Optegnelser og syfiste Kjendtgjerninger bevise tilfulde, at mægtige og uhyre Ombæltninger og Forandringer have fundet Sted i Amerika i de henrundne Tidsalbre; og omendstjændt tilsyneladende ringe og lidet righoldig paa Detailler og Data, saa viser det sig dog ved nærmere Undersøgelse, at en viid Mark udbreder sig for Forskeren. Der udbreder sig en viid og udstrakt Udsigt, der daglig fremstiller ophobede Kjendtgjærninger og Vidnesbyrd om en civiliseret Menneſterace, de nærværende Indianeres Førgjængere og Forsædre, der sandsynligvis havde naaet sin „Gulbalder“ for to Tusind Aar siden.

I de foregaaende Artikler vedrørende Gamle Amerika have vi blot taget en kort og ufuldstændig Oversigt over den Overflodighed af Stof, som aabner sig for Undersøgelse, og vel er Oldgranskerens, Arkæologens, Ethnologens og Theologens Forſtken værd. For den Sidstnævnte i Særdeleshed burde dette Studium ikke alene være af Kjærlighed, men af Pligt til Gud og Menneſter. Læggende tilside al Fjendſkab imellem religiøse og videnskabelige Meninger, burde han betræde Marken med den ærlige og urokkelige Beslutning at fremstille Kjendtgjærningerne tydeligt og sanddru, med det Maal for Øje at gjenoprette den saa haardt til-

trængte Enighed og Harmoni imellem den saakaldte kristne Verden. Nye Undersøgelser af Amerikas Ur-Beboeres Religion har udfoldet visse Kjendtgjærninger, der vise sig at være alvorlige Anstødsſtene paa de almindelige, bestaaende religiøse Lærdommes Vej; og for enten at undgaa eller bortforklare disse have Forfattere indladt sig paa uanvendelige og taabelige Theorier, ikke altid forsætligt, visseelig ikke formedelst Uvidenhed, men simpelthen fordi de ignorere den eneste Nøgle, der er istand til at opklare Myſteriet. Denne Nøgle have vi bestræbt os for at vise, at Mormons Bog upaatvibelig er. Uden at følge de mange mindre Fakta eller udfinde og analysere de talrige, tilfældige, nøje overensstemmende Vidnesbyrd af Stribenterne af Mormons Bog og Amerikas gamle historiske Optegnelser og Traditioner, have vi stræbt (og vi haade med Held) at opstille følgende store Punkter af ubestridelige Kjendtgjærninger:

For det Første, at den store Syndflod, der beskrives af Moſes, den største og ældste Stribent, vi besidde, antages og omtales i Optegnelser eller traditionel Tro af næsten enhver Stamme eller Folk i Gamle-Amerika. Aftæterne, som modtog deres Religion fra Tøltæterne, erklære udtrykkeligt i Overensstemmelse med Vi-

belen, at Tezpi (Noah) og de forskjellige Arter af Landdyr bleve bevarede i samme Ark eller Fartøj; og det er umuligt at forstaa, hvorledes Nationer eller Folk saa fjernt fra hinanden kunde stemme overens om og bevidne en Begivenhed, uden at Kundskaben herom maatte udspringe fra de Individier, som under Patriarken Noahs Ledelse undkom fra Syndfloden, og senere, efter at være udløste fra Arken som et almindeligt Udgangsport, udbredte sig over hele Jorden.

For det Andet, at omenstjendti Quiche Optegnelserne ikke give os nogen klar Beretning om Jareds Nedsættelse i Landet, kunne vi dog med Rimelighed udbrage af Beretningen om Botan, at en saadan Begivenhed har fundet Sted. Botan i de amerikanske Traditioner kan i Virkeligheden gjerne have været Jared i Mormons Bog; men vi ere tilbøjelige til at tro, at Botan var Mulek, der forlod Jerusalem 589 Aar før Kristi Komme, under Zedekiahs Regjering eller omtrent paa den Tid, da denne Konge blev ført fangen til Babylon. Det var en af Zedekiahs Søner, der befalede over denne Koloni, og de landede omfider esteds Nord for Landtangen Darien, og rejste mod Syd ind i det Land, der nu kaldes de Forenede Stater af Columbia. Der byggede de deres Hovedstad Zarahemla, nær Magdalena Floden, hvilken de kaldede Sidons Flod. Jareds Folk landede paa Mexikos Kyst. De kaldte Landet (Nord Amerika) Morons Land. De blomstrede paa dette Kontinent i omtrent 1800 Aar, og Befolkningen maa i dette Tidrum endog ved at forøges efter en meget maadbeholden Maalestok, have udgjort et meget betydeligt Antal.

De synes at have været mest tilbøjelige til at nedsætte sig imod Nord, derved dannende store Kolonier i de store Dale ved Mississipp og Ohio. Ruinerne af

deres Stæder ansøes nu som Bærker af „Mound Builders“ (en Slags store Myrer). Da Botan (Mulek) landede paa Amerika, fandt han, siger Quiche Manuskriptet, Landet allerede beboet af et Folk, der havde samme Religion, Ceremonier, Love og Kundskab og vare af samme Slægt som det Folk, han selv medbragte. Nogle saa Aar førend Muleks Ankomst forlod en Koloni Jerusalem (i det første Aar af Zedekiahs Regjering). De sejlede over Pacifik-Oceanet og landede paa den vestlige Kyst af Sydamerika, esteds, slutte vi, nær den nuværende Stad Lima i Peru. Lehis Folk byggede muligvis den store Stad og Tempel, Pachacamac, og gif efter en Tids Forløb over Anderne, bosættende sig i Bolivia, paa Bredderne af Indsøen Titicaca og i Nærheden deraf. Andre gif længere mod Nord ind i Ny-Granada, hvor de i Tidens Løb forenede sig med Esterkommerne af Muleks Folk. Peruvianernes Traditioner, som de ere optegnede af Montesinos, stemme nøjagtig overens med Mormons Bog med Hensyn til Organiseringen af denne Koloni efter Landstigningen. Med Tiden bleve disse Kolonier uenige, og formedelst Krigens Udelæggelser, Hunger og Pest bleve deres Esterkommere bragte ned til deres nærværende vilde Tilstand.

For det Tredie: Profeterne, som omtales i Mormons Bog, fortalte Folket, at naar Jesus blev korsfæstet af Jøderne, vilde strækelige Jordstjælv og Naturomvæltninger indtræffe over hele dette Kontinent. At disse Straffedomme kom, som det var forudsagt, bærer hele dette Kontinents Overflade geologiske Beviser for, og Quiche'ernes „Gamle Boger“ bekræfter dette. Der findes i Virkeligheden i alle Centralamerikas gamle Boger en vedvarende Tradition om en forfærdelig Katastrofe af en saadan Karakter, og Erindringerne herom bevarede i nogle af deres

Fester, i Særbeleshed ved en, der fejredes i Maanenen Hycalli, og var en Mindesfest om denne frygtelige Ddelæggelse af Land og Folk. Sagnet fortæller, at Ddelæggelsen ledsagedes af Rystelser; tre blive bestandig omtalte, „Landet rystedes af skrækelige Jordstjælv, og Havets Bølger og vulkanst Ild forenedes om at tilintetgjøre og opsluge det.“ Ethvert Stod bragte mange Dele af Landet til at forsvinde, og Kysten indtog derved nogenlunde dens nuværende Form. De fleste af Indbyggerne overraskedes i deres daglige Beskæftigelser, og bleve tilintetgjorte. Nogle undkom i Skibe, Andre sandt Tilflugt paa høje Bjerge og paa Dele af Landet, der for daværende undgik øjeblikkelig Ddelæggelse.

Før det Fjerde. Medens et Antal Menneker vare forsamlende omkring et Tempel i den nordlige Del af Sydamerika (et Tempel, der var bleven bevaret af Herren) idet de talte om og undrede sig over de forfærdelige Begivenheder, der havde fundet Sted, hørte de en Røst af Himlene, sigende: „Se min Søn, den Eftelige,“ og de saa Jesus nedstige, og han stod i deres Midte, sigende: „Jeg er Jesus Kristus, Guds Søn.“ Senere forkyndte han dem, hvorledes han var bleven korsfæstet, og noget senere organiserede han sin Kirke paa dette Kontinent. Men i mindre end tre Generationer bleve de Principer, han havde lært, ringeagtede og forsømte, og Folket nedfandt i Bantro og Ugudelighed.

Vi finde desuagtet, at Frelserens Besøg ikke er bleven forglemt. Ikke alene udførtes en Eiterligning af Daaben, men Tilbedelsen af og Traditionen om en højeste Styrrer blev vedligeholdt paa samme Maade hos de forskjellige Nationer ligetil Europæernes Komme. Aztekernes, „Quet-

zacoatl“; Quichernes „Kukulcan“; Mayæernes „Bohica“ og Peruvianernes „Manco Capac“ ere upaatvibelig en og samme Person — vor Herre og Frelser.

Selv Symbolet paa hans Kirke blev ikke engang forglemt. Korset blev ikke alene funden (som det berettes af Garcilazo) ved Cozumel og ved Grijalva, uen Clavigero (Mexikos Historie II. 14. Note) siger: De mest berømte Kors ere de ved Yucatan, Mizteca, Queretaro, Tepique og Tlanquizepec. Gomara siger: Det er ikke til at forstaa, hvorledes disse Indianere kom til at have saamegen Uresfrygt for det hellige Kors, da der ingen Spor findes af, at Evangeliet nogen anden er blevet prædiket i Cozumel eller nogen anden Del af Indierne (Amerika). Det har i Sandhed været et vigtigt Spørgsmaal, som kun er bleven rimeligt forklaret i Mormons Bog, hvorledes Amerikas Befolkning erholdt deres vage og taagede Begreber om Kristendommen. Nogle saa Skribenter have forgjæves bestræbt sig for at spore Oprindelsen til Korsets Symbol i Amerika til et ægyptisk Symbol kendt ved Navnet crux ansata eller Korset med en Ring, der af hint ældgamle Folk afbildedes paa Tempelmure, Ddelisker og Monumenter. Andre ville hense det til Fønicierne, hvis Gudinde, Astarte, almindeligvis paa de sidoniske Monter fremstilles med et Kors i sine Arme. Disse Theorier ere naturligvis Formodninger, hvoraf ingen rimelige Slutninger kunne drages.

Med det Haab, at vore Læsere ere blevne underholdte og belærte ved vore korte, historiske Beskrivelser, ville vi slutte med indtrængende at opfordre Alle til at fortsætte deres Efterforskninger og Undersøgelser af Alt, der vedrører „Gamle Amerika“.

Salomons Throne.

Følgende Beretning om dette mærkværdige Kunstværk er tagen fra det per-
siske Manuskript „Jerusalems Historie“.

Den's Sider vare af purt Guld, Fod-
derne af Smaragder og Rubiner blandede
med Perler, af hvilke enhver var saa stor
som et Strudsæg. Thronen havde syv
Trin; fra hver Side fremsprang Frugthaver
fulde af Træer, hvis Grene vare af ædle Stene,
afbildende baade moden og umoden Frugt,
i Træernes Toppe saaes Figurer af mange
Sjønne Fugle, med prægtige, rigtfarvede
Fjedre, samt nogle mystiske Figurer, tal-
dede Staugh og Kurger. Disse Fugle
vare indvendigt kunstigt udhulede, saa at de
lejlighedsvis udstødte melodiske Lyde, saa-
danne som Dødelige aldrig havde hørt. Fra
det første Trin fremsprang Vingrene, bæ-
rende Klaser af Druer, der vare forfær-
dige af ædle Stene af mangfoldige for-
skjellige Slags, dannede paa en saadan
Maade, at de fremviste de forskjellige Far-
ver af Purpurrødt, Violet, Grønt og
Rødt og vare aldeles Udseendet af virke-
lig Frugt. Paa det andet Trin, paa
hver sin Side af Thronen, stode to Løver
af et frygteligt Udseende i Begemsstørrelse
og forfærdige af støbt Guld.

Denne mærkværdige Throne var af
en saadan Bestaafenhed, at naar Salomon
satte sin Fod paa det første Trin, udbredte
Fuglene deres Vinger og frembragte en
flagrende, klaprende Støj. Naar han be-
traadte det andet Trin, gjentog hele
Mængden af Dæmoner, Feer og Mænd

Guddommens Pris. Naar han naaede
det fjerde Trin, høstes der Stemmer, som
tiltalte ham paa følgende Maade: „Da-
vids Son, vær taknemlig for de Betsig-
nelser, Herren har skjænket Dig.“ Denne
gjentoges, naar han naaede det femte
Trin. Naar han betraadte det sjette, for-
enede alle Israels Børn deres Stemmer
hermed, og naar han satte Foden paa det
syvende, kom alle Fuglene og Dyrene i
Bevægelse og standsede ikke, førend han
havde taget Plads paa det kongelige
Sæde, hvorefter Fuglene, Løverne og de
andre Dyr, bevægede af hemmelige Fjedre,
udgjøde en Regn af de kostbareste Par-
fumer over Salomon, hvorpaa to af Kur-
ges nedsteg og satte den gyldne Krone paa
hans Hoved.

Foran Thronen var en Stotte af
skinnende Guld, paa hvis Top sad en
gylden Due, der i sit Næb holdt en Bog
indbunden i Sølv. I denne Bog vare
Davids Psalmer skrevne, og efterat Duen
havde overrakt den til Kongen, oplæste
denne højt en Del deraf for Israels
Børn. Der fortælles ligeledes, at ved
alle flette Personers Nærmelse til Thronen
udstødte Løverne skrækelige Brøl og slog
med Voldsomhed med deres Haler; Fug-
lene, Dæmonerne og Genierne udstødte
ligeledes rædsomme Skrig; saa at Ingen,
af Frygt for dem, vovede at gjøre sig skyl-
dige i Usandhed, men Alle bekjendte deres
Skuld. Saaledes var Salomons, Da-
vids Søn's, Throne.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret, endende den 20de November 1876.

Konferencer.	Brene	Højpræster	Af de Halvfjerds	Wibster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Totalsum	Døbt	Udelatte	Emigrerede	Døde	Opfyldte ubefyldt
Danmark.														
Kjøbenhavn	6	3	2	59	28	28	13	746	879	151	37	93	15	
Aarhus . . .	5		3	56	23	40	6	588	716	195	39	71	5	
Aalborg . . .	2		2	42	10	13	14	432	513	116	21	47	4	
	13	3	7	157	61	81	33	1766	2108	462	97	211	24	
Norge.														
Kristiania . .	7	1	2	84	23	34	11	678	833	100	22	62	7	
Sverig.														
Stockholm . .	10		3	61	39	19	5	627	754	148	39	49	9	
Göteborg . . .	9		3	36	23	15	12	367	456	64	37	39	8	
Skåne . . .	4		2	23	14	7	2	323	371	58	39	40	4	6
	23		8	120	76	41	19	1317	1581	270	115	128	21	6
Føland . . .	1			3	2	1		9	15		2	1		
Summa . . .	44	4	17	364	162	157	63	3770	4537	832	236	402	52	6

Indhold.

	Side.		Side.
Halvaars-Konferencen i Salt Lake City	81.	Gamle Amerika	92.
Late af Præsident Brigham Young	83.	Salomons Throne	95.
Redaktionens Bemærkninger	89.	Statistisk Rapport	96.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenkengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.